

Т—а намъ ли ся дадохъ тѣзъ мысли?
 Р—до кога въ младость, Боже, тѣзъ тѣги?—
 П—ріятелю! нѣ съ тягота голяма не ли тогава
 Р—одина ти жялищъ, татковина мила?
 І—коя подумьртва въ окови е рѣцѣ расперила,
 В—зви показва, на помощь вика, душа прѣдава.
 Т—ова сѣщо, братко, и азъ страдамъ,
 Е—днакво мыслѣ: тѣжакъ е хумоть. —
 Т—ѣто вѣчь доде: цѣрвули ще стягамъ... —
 Ю—нашство ми распали тѣя нашъ животъ.
 М—илий ми друже! хайди да ся прѣгърнемъ,
 О—течество да помогнимъ да ся закълнемъ;
 — Въ гора да излѣзимъ, животъ да прѣзремъ:
 И—л' свободни да бждемъ, или да измремъ!
 !

Това бѣше дѣт' четохъ,
 По-горѣ дѣто азъ рѣкохъ:
 Книжка си сетнѣ като скрихъ,
 Богу ся тихо помолихъ,
 Дрѣбни си сълзи поронихъ,
 Отъ жялость ся насытихъ.
 Спомѣнахъ си другаря,
 Баща, майка и братя;
 Помолихъ ся и за тяхъ,
 Менъ си жялко оплакахъ.
 Сѣдящъ така чясове,
 Минахъ много, почивахъ;